

C. G.

ŠE ENA MURNOVA.

Med starimi papirji sem našel naslednjo pesem Murnovo:

KRAJSKA ROMANCA.

Iz Uraha proti Ljubljani kočija drči,
 Kranjski pridigar v nji — Primož Trubar sedi
 Z gospo svojo, z družino v nji Trubar sedi,
 Navdušenja, sreče oko mu žari —
 Ah, v naročje ga svoje Slovenci sprejmô,
 Vsi stanovi deželski srcé mu odprô —
 Reševal duha njih tem ložje bo spon,
 Vodil v Kanaan — drugi Jozva on —
 Resnica, glej, vstaja iz dolgih mu sanj,
 Le Tiffen in Ungnad sta ver'vala vanj!
 Polovica življenja ni préšla zaman,
 Nad Kranjsko začel se je svitati dan ...

*

Proti Tubingu iz Ljubljane kočija drči,
 Pregnanik v nji — Trubar Primož molči —
 «Čuj Trubar, čuj Trubar, ti si prekucuh,
 Kaj tvoja ljubezen, ko Lutrov si duh!
 «Vas taci nihče nas spon rešil ne bo,
 Sam nadvojvoda Karol te črti močno,
 «Sam nadvojvoda Karol zapreti te da,
 Tak nevarna nam Kranjcem ljubezen tvoja —
 In Trubar?
 Žene v daljino Nemško ga strto srcé,
 Ne vidi več nikdar te Kranjske svojé. ov.

Sodeč po rokopisu in velikih začetnicah pred vsakim verzom izvira pesem iz prve začetniške dobe Murnovega pesnikovanja. Mogoče iz leta 1895., ko je v «Ljubljanskem Zvonu» izšla Cankarjeva romanca «Ungnadovi gostje», na vsak način pa, preden je postal Zvonov urednik Aškerc, ki je vpeljal male začetnice, torej pred letom 1899.